

**ГЛАВЕН ПРОКУРОР
НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

София, 08. август 1995 г.

№ 3404/95.ИВ

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г.Н. П. Божаров
8. VIII. 95 г.

СТАНОВИЩЕ
на Главния прокурор на РБ
по конституционно дело № 18/95 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Искането ми за задължително тълкуване на разпоредбата на чл.120, ал.2 от Конституцията е направено за отстраняване колебанията в съдебната практика относно кръга на административните актове, които подлежат на обжалване пред съда. Това пряко засяга и прокурорската дейност извършвана на основание чл.127, т.3 от Конституцията.

От особено значение при решаване на този въпрос имат актовете, посочени в чл.125, ал.2 от Конституцията.

Принципното становище на Главна прокуратура по този въпрос е, че на съдебен контрол подлежат всички административни актове, които засягат гражданите и юридическите лица. Това е и целта на тази конституционна регламентация - да осигури съдебен контрол над тези

2.

актове, а с това да осигурят правата и законните интереси на гражданите и юридическите лица.

Както е уточнено в искането няма спор относно обжалваемостта пред съд на индивидуалните и нормативни актове на Министерския съвет /МС/ и министрите. Спорен е въпросът за актовете, които МС и другите органи от изпълнително-разпоредителната власт отправят до подчинените им органи във вид на задължителни указания предимно по прилагане на актове от по-висока степен. Кръгът на тези актове е доста голям, което може да се установи във всички министерства и други ведомства. Някои от тези актове са предвидени в постановления на МС. Така с Постановление № 105/95 г. на МС, за изменение и допълнение на Правилника за прилагане на Закона за собствеността и ползуване на земеделските земи в парагр. 40 е дадено право на министъра на земеделието и хранителната промишленост да утвърждава задължителни методически указания и инструкции, да определя реда и условията за приспадане на земите върху които се придобива право на собственост по парагр.4 от Преходните и заключителни разпоредби и на ЗСПЗЗ и др.

Вярно е, че тези актове не създават и не засягат пряко права на гражданите и юридически лица, но те със задължителния си характер безусловно водят до създаване или засягане на такива права. В някои от случаите те са първична регламентация на определени отношения. Тези актове съществено се отличават от организационните заповеди и разпореждания, регламентиращи вътрешния ред и административно-техническите връзки между отделните звена на администрацията.

С оглед на тези съображения следва да се приеме, че и тези актове - разпореждания, указания и др. със задължителен характер, които при изпълнение от по-ниските звена на администрацията водят до засягане на права и интереси на гражданите и юридическите лица

3.

подлежат на съдебен контрол. Това са вид административни актове, които засягат гражданите и юридическите лица.

Към казаното трябва да се има предвид и правния абсурд до който може да доведе необжалваемостта на тези актове - до съдилищата да бъдат отправяни хиляди жалби срещу индивидуалните актове, издадени въз основа на тези разпореждания и указания.

Обобщено казано Главната прокуратура приема, че на съдебен контрол подлежат и административните актове отправени до по-ниските звена на администрацията, при изпълнението на които се създават права и засягат интереси на граждани и юридически лица. Тези актове безусловно ги засягат и са от категорията, регламентирана в чл.120, ал.2 от Конституцията, в какъвто смисъл предлагаме да вземе решение уважаемия Конституционен съд.

ЗА ГЛАВЕН ПРОКУРОР:

/А.Димитров/

ВП

